

λέσ; τὰ βλέπεις αὐτά; (σείων αὐτὸν βιβίως) αὶ δὲν ἀποκρίνεσαι· τὰ κακάρωσε 'σ ταλήθεια· αὐτὴ εἶνε ἀληθινὴ ἀλήθεια· (σείων τὸ ρόπαλόν του) ἄχ! νὰ σᾶς εἴχας 'σ τὰ χέρια μου ὅλους ἔτσι θὰ σᾶς ἔκκυα γικουρτοβαφτισμένοι ποῦ θέλετε νὰ μᾶς κόψετε τὰ σύνορά μας . . . καὶ νὰ μᾶς τουρκέψετε κ' αὐτά.

ΚΑΡΑΜΕΔΕΣ.

Μᾶς ἐπιστέλλουσιν ἐκ Λαμίας τὴν ἑξῆς πρωτότυπον ἐπιγραφὴν ἐπιστολῆς:

«Κύριοι Εὐστάθηοι ἀρτοποιοί.
ης στηλῆδα ἐρχόμενοι ἀπὸ
καρδήσα.»

Ιερουργῶν ιερεύς τις ἐν Φερσάλοις ὅτε ἔξηλθε μὲ τὰ ἄγια μετὰ τὴν μηνιάνευσιν τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ἔξηκολούθησε νὰ λέγῃ: «καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἐπάρχου, τοῦ Ταμίου, τοῦ Ἐφόρου, τοῦ Τάγματος Φερσάλων καὶ Γιάννη Τεμπελῆ, ὃν κλπ.»

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ ΓΕΛΟΙΑ.

Ἐκ τῶν ἐσχάτων ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ ἐκτυλιχθέντων εἰδομεν ὅτι τὴν 25 Απριλίου 1880 ἐψηφίσθη νόμος ἀπαγορεύων εἰς τοὺς ἐπιστήμονας φαρμακοποιὸς τὴν ἔλευθέραν ἐξάσκησιν τῆς ἐπιστήμης των, καὶ συνεπῶς ἐπιτάσσων αὐτοῖς ἡ νὰ ζήσουν, δπως ἡμπορέσουν ἔως οὐ ἀποθάνηταις ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ τραφῶν ἀπὸ τὰ

σως. Δὲν θὰ ἔχει τὰ χειρόκτικα του μαζῆ, ἀλλὰ θὰ τὸ συγχωρήσῃς. Γιάννη! (Εἰσέρχεται ὁ ὑπηρέτης) εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἐπάνω ὑπάρχει κάτι τι... (Σιγῇ) τὸν ἄλλον. Εννόησε;

Πηγελόπη (καθ' ἑαυτήν).

Μήπως ἡ ἐπιστολή μου . . . ; 'Αλλ' ἔγω τὴν ἔχω ἐδῶ. Φαντάσου ἐκνὰς εἴτε τί γράφω . . !

Κλεάνθης.

Τώρα θὰ ἀκούσης τὸ κατηγορητήριον! (Καθ' ἑαυτόν). 'Εκτὸς ἀν δ. κ. φωνογράφος ἔχῃ τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ φεύδεται. 'Έγω δημως ἔχω ὑπόληψιν εἰς τοὺς Αμερικανούς.

Πεάννης ('Επιστρέψει κρατῶν [τὸν φωνογράφο].

Δὲν ἐσημάδευται τοὺς παπαγάλλους μου· ἀλλὰ πιστεύω ὅτι ἀφῆκα εἰς τὸ τραπέζι τὸν ἄλλον. Τώρα ἔχομεν εἰδικὸν δικαστήριον. Καὶ ἀν ἥξευρε τί του φύλλει ἡ ἐπιστολή! 'Έχω ῥητὴν διαταγὴν νὰ λησμονήσω ὅ, τι ἥκουσα (Ἐξέρχεται ἀφεὶς τὸ κιβώτιον).

Κλεάνθης.

Θέλετε νὰ σας εἴπη λοιπὸν ὁ κύριος αὐτὸς τί ἔγραψετε εἰς τὸν ἐραστὴν σας;

Πηγελόπη.

Εἰς τὸν ἐραστὴν μου . . ! Ποιος κύριος; Ποῦ εἶναι; τὸν κύλινδρον τῆς μηχανῆς.)

κόλλυθα του ἡ ἀποθάνωσιν αὐτοὶ ὑπὸ τῆς πείνης, ἀπαλοσσόμενοι καὶ τῆς ἐπιστήμης των.

Τὸ ἔξαμβλωματικὸν τοῦτο νομοσχέδιον ἐψηφίσθη ἀσυγητητεῖ διὰ τὸν ἑξῆς λόγον.

Τὸν ἡ Μεγάλην Πέμπτην, παραμονὴν τούτου της ληξεως τῆς βουλευτικῆς περιόδου, ὅπότε συνήθως ἡ Βουλὴ ὅμοιαζει ταξιδιώτην σιδηροδρόμου, δστις μὴ ἔχων εἰμὴ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἵνα φάγη εἰς ἔκαστον σταθμὸν, καὶ ἀδυνατῶν νὰ λεπτολυγήσῃ ἀπεντα τὰ εἰς τὸ table d' hôte τοῦ σταθμοῦ προσφερόμενα φαγητά, τρώγει ὅσα τῷ ἀρέσουν καὶ πληρώνει δι' ὅλα. Καὶ ἡ Βουλὴ σπεύδουσα τότε συνεζήτησεν ὅσα ἡδύνατο νομοσχέδια, ἀνέλαβε δὲ καλὴ τὴν πίστει τὴν εὐθύνην τῶν μὴ συζητηθέντων, ἐπιψηφίσασα αὐτὰ ὡς εἰχον. Τοῦτο ἑξάγεται καὶ ἐκ τῆς ἀπαντήσεως πολλῶν βουλευτῶν, ἐρωτηθέντων περὶ τούτου, δτι δὲν εἴχον καιρὸν συζητήσεων, ἐψηφίσαντες τὴν ἡμέραν ἑκείνην 39 ἐν ὅλῳ νομοσχέδια!

Μάγειρος τοῦ ἀπαρέσκοντος τούτου ἐν τῷ table d' hôte τῶν νομοσχεδίων, νομοσχεδιακοῦ βρώματος, ὑπῆρξε κυρίως φαρμακευτική τις ἐταιρία ἐνταῦθα, ἡτις βλέπουσα τὸν ταξιδιώτην σπεύδοντα, καιρὸς, εἶπεν, νὰ παρεισάξω καὶ ἔγω τὸ πεπαλαιωμένον καὶ ὅζον τοῦτο μαχείρευμα (ἀπὸ τοῦ 1834) πρὸς ὧραιοτέρουν ἐπιφάνειαν τοῦ ὄποιου, εἰργάσθησαν ὅλα τὰ μέλη αὐτῆς, μεταχειρισθέντα ὡς κούτιν τὸ οἰκημα ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ἔνθα προσκληθέντα συνεργέθησαν αὐθημερόν, παραγαγόντα τὸ ἀνωτέρω τέρας.

Τότε ὁ προσκαλέσας αὐτοὺς ἀγῆλθεν ἐπὶ τίνος τραπέζης καὶ ἔλεξε σοβαρῶς ταῦτα.

«Ἄξιότιμος ὄμηγύρως! Συμφέροντα ὑψίστης σπουδαιότητος μὲ ἡνάγκασκων νὰ καλέσω ὑμᾶς ἐνταῦθα καὶ ζητήσω ἐκ τῆς συμπραξίας ὑμῶν τὴν διάσωσιν αὐτῶν κινδυνεύοντων. — Εἴμεθα εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀπήντησαν πάντες ὅμοφώνως.

Ἄξ ελθη! Τί σκέπτεται νὰ κάμη μὲ αὐτὴν τὴν μηχανήν;

Κλεάνθης.

— Μὰ τί εἶναι αὐτὰ, Κλεάνθη;

Ίδετε την! Τὸ φεῦδος εἰς τὰ χείλη! 'Ο κλέπτης παρουσιάζει τὸ πλαστὸν διαβατήριον, διὰ νὰ πιστεύσωσιν ὅτι εἶναι ὁ ἐντιμότερος ἀνθρώπος. Καὶ οὗτε νὰ κοκκινίσῃ! 'Αλλὰ ποῦ ἐρύθημα! Καταφεύγομεν εἰς τὴν ζωγραφικὴν διὰ νὰ μή μας εἴπωσιν ὅτι πάσχομεν ἀπὸ ἕκτερον. 'Η ἀθώα περιστερό! (Πρὸς τὸν φωνογράφον). 'Εμπρὸς, κύριε μάρτυς. Τὴν ἀλήθειαν, γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν!

Πηγελόπη.

Αὐτὸς εἶναι ὁ μάρτυς σου; "Ελα, χόρδισέ την, ξως ἡ μουσικὴ σὲ διασκεδάσῃ ὀλίγον.

Κλεάνθης.

Τώρα θὰ ἀκούσης τὶ μουσικὴ εἶναι αὐτή. 'Εμπρὸς, κύριε μάρτυς. 'Ονομάζεσαι Φωνογράφος 'Εδισῶνος, ἔγεννηθης εἰς τὴν Αμερικὴν καὶ κατοικεῖς . . . 'Αλλὰ εἰς τὸ προκείμενον. — Δὲν ἡργίσατε ἀκόμη νὰ τρέμετε, κυρίε;

Πηγελόπη.

"Οχι· ἀκόμη, Κύριε. Δὲν είμαι τόσον νευρική.

Κλεάνθης.

"Ἐχετε ισχυρὰν κρᾶσιν. 'Ακούσατε λοιπόν. (Στρέφετε τὸν κύλινδρον τῆς μηχανῆς.)

«Εις τὰ 1834, Κύριοι, ἔξηκολούθησε, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον φαρμακοποιοί, ἡ τότε Κυβέρνησις μᾶς ἐπέτρεπε ὅλιγα μόνον γράμματα γνωρίζοντας, νὰ πασαλειώμεθα μὲ ὅλιγας πρακτικὰς φαρμακευτικὰς γνώσεις καὶ νὰ ἐπαγγελλῶμεθα τὸν φαρμακοποιόν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ ὄλιγοι πασαλειόμενοι δὲν ἐπήρκουν δι' ὅλον τὸ κράτος, ἔξεδωκε βασιλικὸν διάταγμα περιοριστικὸν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἡ χωροῦν ὅλοι εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ οὕτως ἀναγκασθοῦν νὰ συστήσουν φαρμακεῖα καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ τῶν παραπόνων κατέψυγεν εἰς ἐν ὁρατὸν σφισμα ὅτι δὲν συμφέρει ἡ πληθὺς τῶν φαρμακείων . . . διὰ τὴν ὑγείαν τῆς πόλεως . . .»

— "Ἄριστα, ἐφώνησάν τινες, διότι ἐδν γείνουν καὶ ἄλλα φαρμακεῖα . . . τότε, . . . ἀλοίμονον εἰς ἡμᾶς . . . ἡ ὑγεία τῆς πόλεως . . .

Μειδιάμα διειδύθη ἐπὶ τῶν χειλέων ἀπέντων, τοῦθ' ὅπερ ἡνάγκασε τὸν ἀγορεύοντα νὰ ὑψώσῃ τὸν φωνῆς.

«Σήμερον ὅμως, Κύριοι, ἔξηκολούθησεν, δόποτε οἱ φαρμακοποιοί — ἃς τὸ λέγωμεν μετοξύ μας — τελειώνουσι τὸ Γυμνάσιον καὶ ἐκπαιδεύονται τέσσαρα ὅλα ἕτη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἔξασκούμενοι εἰς τὸ Χημεῖον καὶ εἰς τὸ Φροντιστήριον, τὰ ὅποια ποῦ εἰδαμεν ἡμεῖς οἱ δυστυχεῖς, εἶναι κίνδυνος καὶ κίνδυνος μέγχας νὰ μᾶς ὑποσκελίσουν.»

Χειροκροτήματα παρατεταμένα καὶ ζητωκρυψαν !!

«Τίνος, Κύριοι, ἔξημῶν τὸ φαρμακεῖον δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ φαρμακεῖον τοῦ . . ., δοτις ἐκτὸς τούτου πωλεῖ ὁ ἔθλιος καὶ πρὸς 50 λεπτὰ τὰ 12 σκονάκια, διὰ νὰ ἴναι, λέγει, τὰ φάρμακα προσιτὰ καὶ εἰς τοὺς πενεστέρους ! . ἀκοῦτε κακογένειαν ! . . .»

— "Ἐνῷ ἡμεῖς τὰ δίδομεν 1 1)2 δραχμὴν καὶ πλέον..."

«Δι' αὐτὴ λοιπὸν καὶ ἐγὼ σᾶς ἐκάλεσα ἐνταῦθα, ὅπως «συσκεφθῶμεν, πῶς ν' ἀπαλλαγῶμεν, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀσυνειδήτους ! .»

«Βεβαίως! πρέπει ν' ἀπαλλαγῶμεν, διότι αὐτὴ εἴναι ἡ

καταστροφὴ μας... ὅχι! τῆς κοινωνίας ὅλης.

«Προτείνω λοιπὸν, Κύριοι, νὰ πάρωμεν τὸ διάταγμα τοῦ 1834, νὰ μάθωμεν ἀποστήθους τὸ συμπαροματοῦν σόφισμα, καὶ νὰ τεθῶμεν ὅλοι μας εἰς ἐνέργειαν. Λοιπὸν τρεχάτε κλαύσατε, ἐπιδείξατε τὰ παιδιά σας, καὶ ἂν δὲν ἔχητε τοιαῦτα, εὔρετε ὅπως ἡμιπορέσητε, καὶ παραστήσατε ὅτι ἔχαθημεν καὶ ἡμεῖς καὶ ἡ κοινωνία, ἐλλούσιν αὐτοὶ οἱ νεώτεροι! οἱ ἀλητήριοι! Τελευτῶν δὲ, (Θεὸς φυλάκιοι) προτείνω νὰ κάμωμεν σύλλογον φαρμακευτικόν.»

— Ναὶ, εἶπεν, εἰς, σκοπὸν ἔχοντα τὴν καταδίωξιν τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης!

— Μὴ τρέχης δᾶ, διέκοψεν ἔτερος, πάει ἀδελφὲ νὰ γράψωμεν ὡς σκοπὸν τοῦ συλλόγου αὐτὸν ;...

— Τότε μπαλόστε τὰ ὅπως εἰμπορεῖτε καὶ ἐγὼ ὑπογράφω.

«Νὰ κάμωμεν λοιπὸν σύλλογον σκοπὸν ἔχοντα τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φαρμακευτικοῦ κλάδου!!! δι' ἐκδόσεως συγγραμμάτων ἀρχόμενοι ἀπὸ τὴν φαρμακευτικὴν Νομοθεσίαν!!»

— Μάλιστα, μάλιστα ἀπήντησαν πανταχόθεν, νὰ ἰδοῦμε τίς θὰ νικήσῃ, ἡμεῖς ἢ ἐκεῖνοι (ἢ ἀμφεια ἢ ἐπιστήμη).

«Λοιπὸν τρέξατε, ως σᾶς εἶπον, ἔξηκολούθησεν, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὄφικαλμοὺς καὶ τὸ σόφισμα εἰς τὰ χεῖλη, ἀπέλθετε. Καὶ ἡ συνεδρίασις ἐλύθη.

«Ἡ ὑπόθεσις ἐνηργήθη καλῶς. Ἐπιστολαὶ ἀπεστάλησαν εἰς ἀπαντας τοὺς φαρμακοποιοὺς τῶν ἐπαρχιῶν παροτρύνουσαι αὐτοὺς νὰ ἔξασκήσωσι πᾶσαν τὴν φιλίαν αὐτῶν ἢ συγγένειαν παρὰ τοῖς βουλευταῖς των, ὅπως μὴ ἀντιλέξωσι κατὰ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ περὶ φαρμακείων νομοσχεδίου. Τούτου ἔνεκα καὶ καθὸ δευτερευούσης ὅπωσδήποτε σπουδαιότητος ζήτημα ἐπεψηφίσθη καὶ αὐτὸ μετὰ τῶν ἀλλων 38.

«Οπισθεν τούτου χαρακούμενοι σήμερον τινὲς τῶν φαρ-

A' Φωνογράφος.

— "Αγγελέ μου . . . πτερωτέ . . ."

Κλεάνθης.

"Ακουσον! "Ακουσον! "Αγγελέ μου! Εἰς αὐτὸν τὸν ἀθλεν. "Αν τὸν ἐγνώριζα θά του ἔστηνα μίαν κρεμάλαν τόσον ὑψηλὰ, ὥστε νὰ φαίνεται ως χάρτινος ἀετός ἐπάνω εἰς τὴν ἀγχόνη του! — Εμπρὸς, κ. Φωνογράφε! (Στρέφει τὸν κύλινδρον).

A' Φωνογράφος.

— Περιστέρα μου λευκή!

Κλεάνθης.

Περιστέρα . . ! "Ε.νοια σου καὶ ἔχω ἐγὼ ψαλίδι: διὰ τὰ πτερά της.

Πηγελόπη

Τί χυδαία φράσις! 'Αλλ' αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται εἰς κυρίαν.

Κλεάνθης (ιδίᾳ).

Δηλαδὴ δὲν ἔχει ἀδικον: κάτι παρόμοιον ὀσφραίνομαι καὶ ἐγώ. Μήπως εἶνε φωνογραφικὸν παρόραμα; Ποῦ εἶχες τὸν νεῦν σου κύριε φωνογράφε, δταν ἐλάλει ἡ σύζυγός μου; Αὐτὸ ἀντιβαίνει εἰς τοὺς κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς.

Πηγελόπη.

«Ωραῖος μάρτυς! (Καθ' ἐκυρήν). Τί φλύαρος μηχανὴ εἶναι αὐτὴ πάλιν;

Κλεάνθης.

"Ας ἔδωμεν ἀκόμη. (Στρέφει τὸν κύλινδρον).

A' Φωνογράφος.

— Ψάρι, δραχμὰς τρεῖς . . .

Κλεάνθης ("Εκπληκτος.)

Ψάρι . . !

Πηγελόπη

«Ωραῖα! Εῦγε! ἀποτελεῖ καὶ αὐτὸ συνέχειαν τῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως;

Κλεάνθης (καθ' ἐαυτόν).

"Α! ἐννοῶ τί συνέβη. Ο ἔθλιος αὐτὸς μὲ ἐνέπαιξε: Δὲν πρέπει νὰ ἀναμιγνύῃ τις τοὺς ὑπηρέτας εἰς τοιαῦτας λεπτὰς ὑποθέσεις. 'Αλλ' ἐνέπεσεν εἰς τὴν ἰδίαν παγίδα. Τρεῖς δραχμὰς εἰς τὸ ψάρι καὶ αὐτός μου ἔγραψε τέσσαρας σήμερον! 'Ανακαλύπτω τούλαχιστον μίαν κλοπὴν διὰ τὸν φωνογράφου.—Γιάνη..!

μακοποιῶν, ζητοῦσιν ἐπὶ πίνακος τὴν κεφαλὴν τῶν ἔστε-
ρημένων ἀδείας συναδέλφων τῶν, οἵτινες καὶ μετέρχον-
ται τὸν φαρμακέμπορον. Θέλομεν ἐπανέλθει καὶ θὰ στη-
λιτεύσωμεν ὄνομαστὶ ἔνα τάκτον, τῶν ὑποκινούντων
παντὶ τρόπῳ τὴν θηριώδη ταύτην ἔξοντασιν.

Σφῆνα.

ΛΕΪΔΕΪ — ΚΑΔΡ.

"Αμα εἰσελθὼν, νομίζεις δτι εὐρίσκεσαι εἰς τινα τῶν μυθωδῶν ἐκείνων θαλάσμων τῆς Χαλιμᾶς, ἐκπλήττεσαι ἀγνοῶν τὶ πρῶτον νὰ ἔδης, τὶ πρῶτον νὰ θαυμάσῃς. "Ε-
χεις ἐνώπιόν σου τὴν μεγίστην εὔρωπαϊκὴν κομψότητα συνηνωμένην πρὸς τὸν πλοῦτον τῆς ἀσιατικῆς πολυτε-
λείας.

Κάτοπτρα περίχρυσα μετὰ πολυφύτων ἐκ καθηροῦ χρυσοῦ ἐκατέρωθεν ἀνάκλιντρα ἐκ βελούδου βαρυτίμου, ποῦ καὶ ποῦ στιζόμενα διὰ χρυσῶν ἀστέρων, καθίσματα τοῦ αὐτοῦ ρύθμου καὶ χρώματος.

Τράπεζα κυκλοτερῆς ἐκ μωσαϊκοῦ λεπτοτάτης κατα-
σκευῆς φλωρεντινοῦ καλλιτέχνου, τὸς δὲ ποὺς ἐκ ξύλου ἔβενον, περιτέχνως γεγλυμένος, κοσμεῖται διὰ χρυσῶν ἀνθέων καὶ καρπῶν διαχυνομένων ἐπὶ κεράτων τῆς Ἀ-
μαλθείας τριῶν, ὃν αἱ κορυφαὶ καμπύλαι ἐν τῇ βάσει σχηματίζουσι τοὺς τρεῖς, ὡς εἰπεῖν, δακτύλους τοῦ τρα-
πέζιου ποδός.

Παραπετάσματα ἐκ στόφκας βαρείας καταπιπτούσης καὶ διὰ ζωηρῶν ρευμάτων ποικιλομένης· οἱ δὲ λοιποὶ ἀν-
τικατίσματα τούς τρεῖς, ὡς εἰπεῖν, δακτύλους τοῦ τρα-
πέζιου ποδός.

τὰ πλακῶν ἐπίσης ἀργυρῶν καὶ τὴν πανσέληνον ἀπεικα-
ζόντων.

Κλίνη, ἡς μόνη ἡ θέα καὶ τὸ ἀναπαυτικὸν οἶνον ἐπι-
τακτικῶς τὸν ἴμερον προκαλοῦσι, γαργαλίζει τὴν φαντα-
σίαν, ἀχαλινώτους ἀναπλάττουσα τρυφὰς καὶ ἀπολαύσεις;
διὸ μόνος ὁ παράδεισος τοῦ Μωάμεθ ὑπισχνεῖται τοῖς πι-
στοῖς. Οἱ τέσσαρες πόδες, εἰς κεφαλὰς λεόντων κατα-
λήγοντες, εἰσὶν ἀργυροὶ, αἱ δὲ ἀνωθεν τῆς στρωμάνης στῆ-
λαι ἐπίσης ἀργυροί, περικυλοῦνται δι' ἀνερπύζοντος
χρυσοῦ κλαδοῦ φύλλων καὶ ἀνθέων, ἐκ τοῦ κέντρου τῶν
ἀποίων ἔκφύονται, ως κορυφαὶ τῆς στήλης, τέσσαρες ἡμι-
σέληνοι μετ' ἀστέρων ἐξ ἀδαμάντων, σελαγίζοντων ἐν
τῷ κέντρῳ. Οὐρανὸς τῆς κλίνης ἐκ πρασίνου βελούδου,
καταστίκτου ὑπὸ χρυσῶν ἀστέρων, ἔχει ἀκριβῶς ἐν τῷ
μέσῳ τὴν πανσέληνον χρυσῆν ὡσαύτως καὶ ὥραίον πρό-
σωπον γυναικὸς εἰκονίζουσαν, ἀκτινοβόλον. Τὸ ὑποκάτω
πρῶτον προσκεφάλαιον, ὡσαύτως ἐκ πρασίνου βελούδου
ἀστροκεντήτου, ἀπολήγει εἰς τέσσαρας χρυσοῦς κροσσούς
κατὰ τὰ τέσσαρα ἀκρα, ἐπίκεινται δὲ αὐτῷ δύο λευκό-
τατα ἐκ πτίλων εἰς τὴν ἐλαφροτάτην πίεσιν ὑποχω-
ροῦντα, καὶ παρέχοντα ταῖς κεφαλαῖς τῶν κοιμωμένων
μακαριότητα ἀναπαυσεων.

Πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου μέγα κατοπτρὸν καθηλω-
μένον, ἐκατέρωθεν δὲ, πρὸς τὸ μέρος τῶν ποδῶν καὶ τῆς
κεφαλῆς ἀλλα δύο, ὃν αἱ μὲν βάσεις στηρίζονται ἀπὸ
τῶν ἀργυρῶν κιγκλίδων τῆς κλίνης, αἱ δὲ κορυφαὶ ἥρτηνται
διὰ χρυσῶν σειρήτων ἐν τῶν ἀκτίνων τῆς πανσελήνου.

Όρολόγιον πολυτελές, ἀριστα ἔξειργασμένον, πλήρες
ἀγαλματίων ἀργυρῶν, χρυσῶν, ἐρωτιδέων, μικρῶν ζῷων
φαντασιῶδῶν, ἀνθέων, ἀπάντων ἐν συμπλέγμασι ποικί-
λοις, κρέμαται ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Τάπης περικόδης, χνοώδης, οὔτινος τὰ ζωηρὰ χρώμα-
τα, φαίνονται κυματούμενα εἰς τοὺς ὄφθαλμούς τοῦ πρώ-
του εἰσερχομένου.

ΣΚΗΝΗ Ι.

Οἱ ἀνω, ΓΙΑΝΝΗΣ.

Γιάννης (καθ' ἑαυτὸν εἰσερχόμενος
δρομέως).
Γιάννη ! Γιάννη ! μοῦ φαίνεται ὅτι ἔκαμες καμπίαν
ἀνορθογραφίκην μὲ τοὺς παπαγάλλους.

Κλεάνθης. (λαμβάρων αὐτὸν τοῦ
ώτος).

"Ἐδωσες τρεῖς εἰς τὸ φάρι καὶ μοῦ ἔγραψες ἔδω τέ-
σσαρες ἔ ; Λοιπὸν μὲ κλέπτεις; λοιπὸν μὲ ληστεύεις;

Γιάννης.

(Ιδίᾳ) "Εφερε τὸν ἄλλον !

Κλεάνθης. (Σιγῇ πρὸς τὸν Γιά-
ννη).
Αὐτά σου εἶπα νὰ ὑπαγορεύσης ; 'Απολογήσου τούλα-
χιστον δεξιά. (Ο Γιάννης μεταβαίνει πρὸς τὰ δεξιά του.
(Ποὺ πηγκίνεις;)

Γιάννης.

Δεξιὰ δέν μου εἴπατε; (ιδίᾳ) Νὰ πάρη δ διάβολος καὶ
ποὺς παπαγάλλους καὶ ἐμένα ! (Γεγονώς) Μίαν στιγμήν.

Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔδω συμβαίνει κάτι λάθος. (Ἐξέρχεται).

Πηνελόπη.

Τί λέγετε λοιπὸν τώρα;

Κλεάνθης.

Μή βιάζεσθε, παρακαλῶ. Υπάρχει, ως βλέπεις, ἀμ-
φιβολία περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ μάρτυρος. Υπάρχει καὶ
ἔτερος μάρτυρς κατηγορίας. (Τακτοποιῶν κύκλῳ τὰ κα-
θίσματα) καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων πρέπει νὰ
ἀκούσῃ καὶ αὐτόν. (Ο Γιάννης ἐπιστρέφει κρατῶν τὸν
ἔτερον φωνογράφον). Ίδού αὐτός ! Τώρα, κάτου τὴν κε-
φαλήν ! Εἰς τὰ γόνατα ! (Ἐξάγων τὸ ἐρυθρόν του μανδή-
λιον) Καὶ ἀφοῦ σοι λείπει ἡ αἰδώς, καλύψου τούλαχιστον
μὲ τὸ κόκκινό μου μου μανδήλιον καὶ ἀκουσον, ἀκουσον !
Ακούσατε κύριοι ἔνορκοι ! (Στρέψει τὸν κύλινδρον).

B'. φωνογράφος.

— 'Αγαπητή μου Ούρανία...

Κλεάνθης.

Ούρανία ! Αὐτὴ ἡ Ούρανία δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ δημο-
τολόγιον. Εἶναι ὄνομα συμβολικόν. Αύται αἱ γυναῖκες
εἶναι τόσον πονηραί.

Πηνελόπη (ἐντρομος)

Θεέ μου ! Ή ἐπιστολή μου ! Καὶ εἶδα τὸν διάβολον
αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἀλλὰ ποῦ γὰρ γνωτοῦ ὅτι